

controlului părinților asupra copiilor. Tinerii necontrolați sunt slab angajați în învățarea școlară și se află mult mai des în conflict cu profesorii.

Atât variabilele de control cât și cele de construcție sunt factori importanți în alegerea străzii de către tineri, (viața în stradă însăși poate fi considerat factor). Ca o concluzie se poate spune că acest studiu tratează viața străzii ca pe o cutie neagră în care noi ne așteptăm să găsim exact specificul vieții care împinge la delincvență. Tinerii străzii formează un grup extrem de dificil de ținut în designuri longitudinale și aceasta impune alegerea metodelor de cercetare transversale. Astfel, când nivelul implicării în delincvența serioasă acoperă aproape în întregime această categorie de populație, există totuși mulți tineri ai străzii care au rămas neimplicați. Tinerii străzii sunt o sursă fertilă pentru noi sensuri ale formelor de abținere la a participa la delincvența serioasă.

Adina Ioani
— studentă —

CHIRS GIRARD, *Age, Gender and Suicide* în „American Sociological Review”; vol. 58, nr. 4, 1993

Afirmând: „Din punct de vedere universal bărbaii prezintă un risc mai mare de sinucidere decât femeile. În țările dezvoltate din punct de vedere economic, riscul de a se sinucide este mai mare la bărbai și crește odată cu înaintarea în vârstă, iar la femei culminează la vârsta mijlocie”, C. Girard arată că Durkheim, fără a i se atesta meritele, nu a putut privi dincolo de „coeziune și integrare socială”.

Anumite valori psihosociale, care influențează sexul și vârsta au scăpat lui Durkheim. Între acestea noțiunea de *self-concept* (identitatea de sine, eul).

Enunțând teoria identității amenințate, Girard leagă *self-concept* de riscul sinuciderii. „Din punctul de vedere al nivelului psihosocial, eu consider că sinuciderea este un ultim resort, un răspuns la evenimentele care schimbă viața și care pun în pericol eul”.

Care sunt circumstanțele prin care identitatea amenințată se va orienta spre suicid? Girard spune că aceste amenințări sunt mai puternice atunci când „minează” suportii identității, fiind vorba de acele schimbări imprevizibile, ce intervin în mod neașteptat în momente esențiale din viața individului. Timingul lor fiind foarte redus, probabilitatea ca individul să-și dezvolte suportii alternativi de identitate este, practic, foarte mică. Schimbări previzibile, de genul pensionării pentru limită de vârstă sau menopauza, nu constituie amenințări care conduc individul spre actul sinucigaș.

Autorul afirmă că schimbările în viață pot „arunca o lumină” asupra relațiilor dintre suicid, vârstă și sex, în trei moduri diferite: 1. identificarea amenințărilor variază în funcție de vârstă și sex; 2. abilitatea de a înlocui suportii identității variază în funcție de vârstă și sex; 3. modul de percepere al amenințărilor este în funcție de vârstă și sex.

Plecând de la primele două moduri, autorul se concentrează pe modul în care în societățile industriale „realizările orientate din punct de vedere al unei cariere psihologice” afectează *self-concept* — și cum aceste cariere diferă la bărbai față de femei. Aceste diferențieri ale carierelor psihologice stau la baza procentajului mic de sinucidere la femei. Cariera psihologică — exprimând menirea, conștientizată, a individului în viață, sau impusă de societate — este definită de autor ca „o serie de imagini ale individului privitor la trecut, prezent și viitor, care corespund pașilor parcurși spre realizarea în viață”. Cu cât înaintarea psihologică este mai mare (paralel cu creșterea în vârstă) cu atât mai mult, un pas greșit spre apogeul carierei — la bărbai, sau când copilul ajunge la pragul majoratului — la femei, face ca riscul sinuciderii să crească.

Dar de ce bărbai sunt predispuși într-o măsură mai mare spre sinucidere decât femeile? Pentru că, afirmă Girard, există diferențe între rolul identităților bărbaiților și femeilor.

Rolul identității femeii este centrat în jurul ideii de familie. O dată ce copii se nasc, acestea se vor centra pe rolul de părinte, aceasta devenind baza unei cariere psihologice. „Succesul

mamei e judecat în funcție de succesul copilului”. Nereușitele, nerealizările copiilor sunt percepute ca eșecuri ale carierei psihologice ale mamei. Dar amenințările asupra identității femeii nu au o influență atât de mare, încât să o conducă spre ideea de sinucidere.

Bărbații au un mod de viață care este într-o permanentă legătură cu „evenimentele slujbei”. Aceștia se centrează mai mult pe problemele ivite din performanțele profesionale și dificultățile economice. Rolul său de părinte și familist se rezumă în „a aduce bani în casă”. Amenințările care-l pot conduce la ideea sinuciderii sunt acelea care vizează rolul ocupațional al bărbatului. În funcție de capacitățile sale, bărbatul poate fi recompensat (îi crește venitul, este promovată etc.) sau sancționat (își pierde slujba), ceea ce nu se întâmplă cu femeile.

De ce riscul sinuciderilor la bărbați crește o dată cu vârsta? Puternic ancorat în viața socială, identitatea bărbatului este grav zdruncinată de amenințările societății. Unui bărbat în vârstă de 40 de ani care își pierde slujba îi va fi foarte greu să-și înlocuiască rapid suportul identității: prietenii de serviciu, veniturile etc. Când bărbatul se pensionează aceste amenințări încetează aproape cu desăvârșire.

Florența Jitec
— studentă —

Studii în domeniul Sociologiei, Criminologiei, Devianței și Dreptului („Contemporary Sociology. A Journal of Reviews” vol. 22, Number 4, July 1993)

„Contemporary Sociology. A Journal of Reviews” este o publicație bilunară, patronată de Asociația Sociologilor Americani și cuprinde recenziile făcute de membrii asociației unor cărți și reviste de specialitate din: S.U.A., Polonia, Italia, Franța, Grecia, Canada, Israel, Ungaria etc.

Revista reușește să prezinte cititorilor cele mai noi volume apărute în diferite ramuri și domenii ale sociologiei cum sunt, de pildă, sociologia științei, identitățile colective și naționalismul; ierarhiile sociale; sociologia educației; procesele și instituțiile politice; sociologia urbană și demografia; sociologia devianței și sociologia medicală; sociologia culturii ș.a.

Specialiștii din domeniul criminologiei, devianței și dreptului sunt informați, de exemplu, despre ultimele lucrări ale lui Irwin Garfinkel „*Assuring Child Support: An extension of Social Security*”, Eleonor E Maccoly și Robert Mnorkin *Dividing the Child: Social and Legal Dilemmas of Custody* sau a lui Petti Alasuntari: *Desire and Craving: A Cultural Theory of Alcoholism*.

Date consistente despre prevenirea comportamentului antisocial și criza penitenciarelor le oferă cărțile lui Joan McCord și Richard E. Tremblay, *Prevenirea comportamentului antisocial: Intervenții de la naștere până în adolescență*, a lui Robert Y. Thorkton *Prevenirea crimei în America și Japonia: studiu comparativ și cea a lui Mark Colvin, Penitenciarul în criză*.

Lucrarea *Prevenirea comportamentului antisocial. Intervenții de la naștere până la adolescență*, scrisă de Joan McCord și R.E. Trembley, poate juca un rol important în documentarea asupra cercetărilor experimentale legate de dezvoltarea comportamentului antisocial și delinquent. Cele 16 capitole sunt rezultatul unui simpozion asupra studiilor longitudinale, organizat de Societatea Internațională pentru Studiul Dezvoltării Comportamentului și care a avut loc în 1993, în Finlanda.

Ele prezintă o varietate de metodologii, de la tratamentul „orb” la controlul comparativ al desenelor, care au fost aplicate în 3 perioade ale dezvoltării copilului: anii de copilărie și preșcolaritate; anii școlii medii; perioada adolescenței.

Capitolele nu sunt toate de aceeași calitate și unele sunt mai accesibile decât altele. Oricum ele includ câteva exemple reușite de cercetare experimentală longitudinală.

Volumul debutează cu comentariile doamnei Lee Robins asupra rolului cercetării experimentale în etiologia comportamentului antisocial. Materialul, pe care ea îl prezintă, amintește de